

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus koskee unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-302/11 14.3.2011 antamaa tuomiota. Kyseisellä tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen asiassa COMP/39520 – Sementti ja sementtituotteet 31.3.2011 tehdystä komission päätöksestä K(2011) 2361 lopullinen.

Valittaja vetoaa kaikkiaan seitsemään valitusperusteeseen.

Valittaja väittää ensinnäkin, ettei unionin yleinen tuomioistuin tutkinut asianmukaisesti asetuksen N:o 1/2003⁽¹⁾ 18 artiklan 3 kohdan mukaista velvollisuutta ilmoittaa tietojensaantipyynnön tarkoitus, ja että se sovelsi tätä säännöstä virheellisesti. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei analysoinut riittävästi tietojensaantipyynnön sisältöä eikä ottanut huomioon komission perusteluvelvollisuuden asettamia vaatimuksia.

Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen arvioidessaan, että asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdalla voidaan rajoittaa SEUT 296 artiklan toisesta kohdasta seuraavaa perusteluvelvollisuutta. Tämän vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut aineellisesti väitettä, joka koski perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä valinnassa tehdä tietojensaantipyynnöä koskeva päätös. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään tutkinut asianmukaisella tavalla väitettä, joka koski laiminlyöntiä perustella asetettu määräaika. Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio sisältää valittajan mukaan perusteluita, jotka ovat sanamuodoltaan samoja kuin sen rinnakkaisessa menettelyssä erisältöisen väitteen osalta esittämät perustelut.

Kolmanneksi valittaja väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin tutkinut asianmukaisella tavalla asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettua ”tarpeellisuutta”, sillä kyseinen tuomioistuin katsoi, ettei komission tehtävänä ole kuvata yksityiskohtaisesti kaikkia merkityksellisiä seikkoja. Lisäksi kyseinen tuomioistuin asetti valittajan mukaan perustelemattomia vaatimuksia yhteydestä vakavaa kilpailusääntöjen rikkomista koskevan oletaman ja pyydettyjen tietojen tarpeellisuuden välillä. Unionin yleinen tuomioistuin myös tulkitse virheellisesti asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan ensimmäistä virkettä, kun se katsoi, ettei ollut tarpeen varmistaa, että pyydetty tiedot olivat asianmukaisia. Valittajan mukaan tällä loukattiin myös asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan kolmannesta virkkeestä seuraavaa muutoksenhakuoikeutta.

Valittaja väittää neljänneksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, kun se piti asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan ensimmäistä virkettä oikeudellisenä perustana komission vaatimukselle sellaisten tietojen valmisteleminen, kokoamisesta ja käsittelemisestä, joita valittajalla ei ollut hallussaan.

Viidenneksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi vastaamiselle asetetun määräajan lyhyttä koskevan kanneperusteen ainoastaan viittaamalla abstraktisti valittajan taloudellisiin voimavaroihin ja siten tukeutuen riittämättömiin ja epä johdonmukaisiin perusteluihin.

Kuudenneksi valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon Euroopan unionin oikeudellisten toimien täsmällisyyttä koskevan kriteerin, kun se arvioi tietojensaantipyynnön olevan riittävän täsmällinen vaikka oli itse todennut, että tietojensaantipyynnöön sisältyvät kysymykset oli muotoiltu epämääräisesti. Kyseinen tuomioistuin ei myöskään tutkinut väitteitä, jotka koskivat erityisesti täsmällisyyden puutetta, ja loukkasi muutoksenhakuoikeutta (ks. asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan kolmas virke).

Seitsemänneksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi valittajan puolustautumisoikeuksia, kun se katsoi, että valittajan piti esittää arvioita, joita komissio voisi käyttää taloudellisessa analyysissä, jolla pyritään osoittamaan unionin kartelleja koskevien oikeussäännösten rikkominen.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).

Valitus, jonka Schwenk Zement on tehnyt 23.5.2014 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-306/11, Schwenk Zement KG v. Euroopan komissio, 14.3.2014 antamasta tuomiosta

(Asia C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Schwenk Zement KG (edustajat: Rechtsanwalt M. Raible ja Rechtsanwalt S. Merz)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin tuomioistuinta

1. kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-306/11, Schwenk Zement KG v. Euroopan komissio, 14.3.2014 antaman tuomion valittajaa koskevilta osin;
2. kumoamaan 31.3.2011 tehdyn komission päätöksen K(2011) 2361 lopullinen asiassa COMP/39520 – Sementti ja sementtituotteet valittajaa koskevilta osin SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla;
3. toiseen vaatimuskohtaan nähden toissijaisesti palauttamaan asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä lausuu unionin tuomioistuimen tuomion oikeudellisesta arvioinnista; ja
4. joka tapauksessa velvoittamaan komission korvaamaan valittajalle unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa käydyissä menettelyissä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus koskee Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen (jäljempänä unionin yleinen tuomioistuin) asiassa T-306/11 14.3.2011 antamaa tuomiota siltä osin kuin se on valittajalle vastainen. Kyseinen tuomio annettiin SCHWENK Zement KG:lle tiedoksi 14.3.2014. Tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin osittain hyväksyi ja osittain hylkäsi kanteen, jonka valittaja oli nostanut asetuksen (EY) N:o 1/2003⁽¹⁾ 18 artiklan 3 kohdan soveltamismenettelystä 31.3.2011 tehdystä komission päätöksestä K(2011) 2361 lopullinen (asia COMP/39520 – Sementti ja sementtituotteet).

Valittaja vetoaa kaikkiaan kolmeen valitusperusteeseen.

Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se loukkasi suhteellisuusperiaatetta arvioidessaan komission menettelyä. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin rikkoi unionin oikeutta, kun se ei ottanut huomioon suhteellisuusperiaatetta, jonka mukaan epäselvissä tilanteissa on valittava vähiten rajoittava toimenpide silloin, kun on tehtävä valinta kahden toimenpiteen välillä. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ainoastaan viittasi suurempaan varmuuteen pyydettyjen tietojen saamisesta ja totesi, että valittajalle asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan nojalla suoraan osoitettu toimi oli hyväksyttävä.

Toiseksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin suoritti nyt käsiteltävässä asiassa riittämättömän tutkinnan ja siten jätti ottamatta huomioon sellaisia olennaisia seikkoja, joihin valittaja vetosi. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut nyt esillä olevaa yksittäistapausta eikä ottanut huomioon valittajaan liittyviä erityispiirteitä. Valittaja väittää, että kyseinen tuomioistuin pikemminkin tukeutui arvioinnissaan lukuisiin sementintuottajiin.

Kolmanneksi valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se laiminlöi perusteluvollisuutensa todetessaan, että komission kaavamaiset selitykset olivat riittäviä. Valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin laiminlöi perusteluvollisuuden kahdella tapaa. Yhtäältä kyseinen tuomioistuin ei ottanut huomioon SEUT 296 artiklan toisesta kohdasta ja asetuksen N:o 1/2003 18 artiklasta seuraavaa komission oikeudellisten toimien perusteluvollisuutta koskevia edellytyksiä. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon myöskään perusteluvollisuudelle itse asettamiaan edellytyksiä. Lopuksi valittaja väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen kyseinen arviointi teki suhteellisuusperiaatteen noudattamisen valvomisen mahdottomaksi. Valittaja katsoo, että jos unionin yleisen tuomioistuimen tuomio pysytetään tätä seikkaa koskevilta osin, jää suhteellisuusperiaate asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan mukaisten tutkintatoimenpiteiden yhteydessä pelkästään tyhjiksi sanoiksi.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetukset (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).